

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ДОСЯГНЕННЯ РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ЖІНОК, ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

SOME PROBLEMS OF THE MAIN MEANS OF ACHIEVING RESOCIALIZATION OF WOMEN SENTENCED TO DEPRIVATION OF LIBERTY

Резніченко Г.С., к.ю.н., доцент,
доцент кафедри кримінального права та кримінології
Одеський державний університет внутрішніх справ

Стаття присвячена дослідженню встановленого порядку виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі, як одного із основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених.

Відповідно до конституційних положень та міжнародних стандартів норми кримінально-виконавчого законодавства, як правило, не встановлюють будь-яких привілеїв для засуджених залежно від статі (за винятком стану вагітності та наявності малолітньої дитини), раси, національності, соціального походження, мови, майнового стану та посадового становища. Проте рівність перед законом не означає рівності умов відбування покарання.

Доведено, що у матеріально-побутовому та санітарному відношенні умови утримання чоловіків та жінок практично не мають відмінностей. Досить часто установи, призначені для утримання засуджених до позбавлення волі жінок, це похмурі будівлі, в яких домінує сірий тон інтер'єру, відсутній комфорт та зелені насадження. Це звичайно впливає на психологічні особливості жінок, засуджених до позбавлення волі. Враховуючи казармений тип мешкання більшості засуджених жінок, маємо передбачити, як пригнічує ця обстановка особистість жінки, яка взагалі покликана за своєю природою до краси та затишку, що звичайно впливає на подальший процес ресоціалізації засудженої жінки.

Пропонується створення та існування не тільки різних виправних колоній для утримання чоловіків та жінок, але таких, які будуть передбачати суттєво відмінні умови та порядок відбування покарання у виді позбавлення волі.

Доводиться, що у кримінальному та кримінально-виконавчому законодавстві суттєві зміни в правовому статусі засудженої потребує від неї сумлінного ставлення до праці та сумлінної поведінки, проте закон не надає визначення цих понять. Тож тільки законодавче визначення якісних та кількісних характеристик усіх визначених у кримінальних, кримінально-виконавчих нормах понять надасть можливість чітко визначити в правозастосуванні ті юридичні наслідки, які пов'язані з певним ступенем виправлення, жінки, засудженої до позбавлення волі.

Ключові слова: покарання, ресоціалізація, засуджені жінки, позбавлення волі, кримінальне право, кримінально-виконавче право.

The article is devoted to the study of the established order of execution and serving of punishment in the form of deprivation of liberty, as one of the main means of correction and resocialization of convicts.

In accordance with constitutional provisions and international standards, the norms of criminal law, as a rule, do not establish any privileges for convicts depending on gender (with the exception of pregnancy and the presence of a minor child), race, nationality, social origin, language, property status and position. However, equality before the law does not mean equality of conditions of punishment.

It has been proven that there are practically no differences in the living conditions of men and women in material and sanitary terms. Quite often, institutions designed to hold women sentenced to imprisonment are gloomy buildings dominated by a gray tone of the interior, lack of comfort and green spaces. This usually affects the psychological characteristics of women sentenced to imprisonment. Considering the barracks type of living of the majority of convicted women, we have to predict how this situation suppresses the personality of a woman, who is generally called by her nature to beauty and coziness, which usually affects the further process of resocialization of a convicted woman.

It is proposed to create and exist not only different correctional colonies for the maintenance of men and women, but also those that will provide significantly different conditions and order of serving the punishment in the form of deprivation of liberty.

It is proven that in criminal and criminal executive legislation, significant changes in the legal status of a convicted person require her to have a conscientious attitude to work and conscientious behavior, but the law does not provide a definition of these concepts. Therefore, only the legislative definition of the qualitative and quantitative characteristics of all the concepts defined in the criminal and criminal-executive regulations will provide an opportunity to clearly define in law enforcement those legal consequences that are associated with a certain degree of correction of a woman sentenced to imprisonment.

Key words: punishment, resocialization, convicted women, deprivation of liberty, criminal law, criminal executive law.

У спеціальних дослідженнях підкреслюється той факт, що Кримінально-виконавчий кодекс реалізує загальновизнані концептуальні положення про демократизацію, гуманізацію, диференціацію та індивідуалізацію виконання кримінальних покарань, ресоціалізацію засуджених, він розроблявся з урахуванням міжнародних стандартів поведінки з в'язнями [1, с. 279].

Проблеми ресоціалізації засуджених жінок у різних аспектах досліджувалися Меркуловою В.О., Конопельським В.Я., Гритенко О.А., Шкутою О.О., Денисовою Т.А., Колбом О.Г. та ін. Проте питання особливостей встановленого порядку виконання та відбування покарання відносно засуджених до позбавлення волі жінок, як основного засобу виправлення та ресоціалізації засуджених, все ще потребує свого дослідження.

Кримінально-виконавчий кодекс серед основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених визначає встановлений порядок виконання та відбування покарання (режим) [2]. Відповідно до конституційних поло-

жень та міжнародних стандартів норми кримінально-виконавчого законодавства, як правило, не встановлюють будь-яких привілеїв для засуджених залежно від статі (за винятком стану вагітності та наявності малолітньої дитини), раси, національності, соціального походження, мови, майнового стану та посадового становища. Проте рівність перед законом не означає рівності умов відбування покарання. І ці умови є диференційними залежно від віку, стану здоров'я та, у певних випадках, статі. За міжнародними правилами більш пільгові умови мають бути встановлені для неповнолітніх, інвалідів, осіб похилого віку, жінок. До того ж, умови виконання і відбування покарання пов'язані з характером та ступенем тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, поведінкою засудженого під час відбування покарання.

Класифікація засуджених передбачає їх поділ на категорії залежно від соціально-демографічної (стать, вік, громадянство) та кримінально-правової (ступінь тяжкості кримінального правопорушення, форма вини, наявність

рецидиву, вид та строк покарання) ознак. Найбільш пільгові умови встановлені для утримання в місцях позбавлення волі вагітних жінок та жінок, які мають у будинках дитини при колонії дітей.

За статеву ознакою здійснюється диференціація всіх засуджених за видами режиму утримання, що відтворюється в особливостях порядку виконання покарання і відповідає різним рівням безпеки установ з виконання покарань.

Відповідно до ст. 86 КВК вид колонії, в якій засуджені до позбавлення волі відбувають покарання, визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, що вважається вченими не зовсім правильним, оскільки це питання стосується гарантії прав та інтересів засудженої особи під час відбування покарання [2].

Відповідно до ст. 18 КВК жінки, засуджені до позбавлення волі, утримуються у виправних колоніях мінімального та середнього рівня безпеки. На середньому рівні безпеки відбувають покарання жінки, засуджені до покарання у виді довічного позбавлення волі; жінки, яким покарання у виді смертної кари або довічного позбавлення волі замінено позбавленням волі на певний строк у порядку помилування; жінки, яким покарання у виді довічного позбавлення волі замінено позбавленням волі на певний строк за правилами, передбаченими статтею 82 Кримінального кодексу України. Усі інші категорії засуджених жінок, незалежно від тяжкості злочину, наявності судимостей, факту відбування раніше покарання у виді позбавлення волі, мають утримуватися за однакових режимних умов у колоніях мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання, що за обсягом правообмежень є менш суворим серед закритих установ.

Отже, жінки, які вчинили нетяжкі, тяжкі та особливо тяжкі злочини, мають декілька судимостей, утримуються за більш пільгових умов ніж чоловіки, якщо брати до уваги обсяг обмежень, а отже, правове становище засудженої жінки. І це є цілком зрозумілим і доцільним, ураховуючи психофізичні та соціально-психологічні особливості жінки, порівняно менший ступінь суспільної небезпеки жінки, більш руйнівний вплив перебування в місцях позбавлення волі на особистісні якості засудженої.

Основна частина засуджених жінок відбуває покарання в установі закритого типу мінімального рівня безпеки. Існують певні незначні відмінності, визначені законодавчо, між жіночими і чоловічими usernameами мінімального рівня безпеки, як такі, що відтворюються в особливостях матеріально-побутового забезпечення та окремих елементів застосування такого стягнення як переведення до дисциплінарного ізолятору. Так статеві ознаки визначає певні особливості в матеріально-побутовому забезпеченні засуджених до позбавлення волі. Норма житлової площі на одного засудженого в цих колоніях не може бути меншою чотирьох квадратних метрів. Засуджені забезпечуються одягом, білизною, взуттям з урахуванням статі і кліматичних умов (ст. 115 Кримінально-виконавчого кодексу України). Особливості в переліку предметів та речей, що можуть мати засуджені жінки відповідно до статевих відмінностей, визначаються відомчими нормативними актами, правилами внутрішнього розпорядку (певного часу обмеження були дуже суттєвими: навіть помада, інша косметика не дозволялися). До того ж законодавство визначає відмінність у застосуванні заходів стягнення до засуджених жінок і чоловіків. Ця відмінність полягає в тому, що поміщення засуджених жінок до дисциплінарного ізолятору має тривати на строк до 10 діб (у чоловіків – до 14 діб). Проте у правозастосуванні, у процесі вирішення деяких питань, що стосуються організації перебування в місцях позбавлення волі, існують відмінності, що не передбачені законодавством: відсутність локальних дільниць у житловому секторі.

Щодо інших умов та порядку відбування покарання у виді позбавлення волі, за чинним кримінально-виконавчим законодавством виправні установи для утримання жінок та чоловіків практично майже нічим не відрізняються. Можна констатувати арифметичну рівність умов утримання чоловіків та жінок (звісно, якщо не брати до уваги особливості утримання вагітних та жінок, які мають дітей віком до трьох років). У матеріально-побутовому та санітарному відношенні умови утримання чоловіків та жінок практично не мають відмінностей. Установи ідентичні, однакові за будь-якими параметрами. Іноді жіночі установи – це похмурі будівлі, в яких домінує сірий тон інтер'єру, відсутній комфорт та зелені насадження. Це звичайно впливає на психологічні особливості жінок, засуджених до позбавлення волі. Враховуючи казармений тип мешкання більшості засуджених жінок, маємо передбачити, як пригнічує ця обстановка особистість жінки, яка взагалі покликана за своєю природою до краси та затишку, що звичайно впливає на подальший процес ресоціалізації засудженої жінки.

Приймаючи до уваги все вищевикладене вважається за доцільне створення та існування не тільки різних виправних колоній для утримання чоловіків та жінок, але таких, які будуть передбачати суттєво відмінні умови та порядок відбування покарання у виді позбавлення волі.

Наступна проблема, яка потребує уваги, полягає у тому, що прогресивна система відбування покарання передбачає можливість впливу засудженого на строк призначеного йому покарання шляхом позитивної поведінки у місцях позбавлення волі, доброго відношення до праці, доведеності свого виправлення. Під прогресивною системою виконання кримінальних покарань розуміють встановлений законом порядок змін умов виконання кримінальних покарань, що поліпшує або погіршує правовий статус засудженого залежно від його поведінки, ставлення до відбуття покарання [3, с. 377].

Так ч. 2 ст. 81 КК визначає порядок застосування умовно-дострокового звільнення від відбування покарання, якщо засуджений сумлінною поведінкою і ставленням до праці доведе своє виправлення (відбувши певний строк покарання – 1/2, 2/3, 3/4). Частина 3 ст. 82 КК визначає порядок заміни невідбутої частини основного покарання більш м'яким, якщо засуджений став на шлях виправлення (відбувши певний строк покарання: 1/3, 1/2, 2/3) [4]. Стаття 101 КВК, яка визначає умови та підстави переведення засуджених до дільниці соціальної реабілітації осіб, які відбули певний строк покарання (1/4, 1/3, 1/2), використовує ті ж поняття «засуджені, які стали на шлях виправлення» [2].

Частина 2 ст. 138 КВК, яка визначає спеціальні права засуджених, які відбувають позбавлення волі в установах мінімального рівня із загальними умовами утримання, визначає таке: при сумлінній поведінці і ставленні до праці після відбуття не менше однієї третини строку покарання засуджені, які тримаються в дільниці ресоціалізації виправної колонії, мають право на поліпшення умов тримання [2]. Таким чином, аналізуючи зміст розглянутих статей маємо підстави стверджувати, що будь-яка зміна в правовому статусі засудженої потребує від неї сумлінного ставлення до праці та сумлінної поведінки. З одного боку, закон, встановлюючи певні критерії поведінки засуджених: сумлінне ставлення до праці, сумлінна поведінка, – надає певні підстави для визначення оцінки ступня виправлення засудженого, і навіть в окремих випадках визначає цей ступінь (ст.ст. 81, 82 КК; 101 КВК), проте з іншого, не надає визначення цих понять. Тож досить «важко виділити серед усієї маси засуджених, які ведуть себе зразково, сумлінно ставляться до праці, тих, які дійсно виправилися» [5, с. 206].

Не визначається сутність понять «сумлінне ставлення до праці», «сумлінна поведінка», «став на шлях виправлення», «довів своє виправлення». Оскільки за чинним законодав-

ством будь-який ступінь виправлення потребує сумлінної поведінки і ставлення до праці, маємо дійти висновку, що всі визначені заходи щодо зміни правового статусу засудженого під час відбування покарання різняться лише строком покарання, який необхідно відбутися засудженій. А це неправильно, не відповідає принципу справедливості, диференціації та індивідуалізації покарання. Вивчення дисциплінарної практики в жіночих установах доводить, що дуже часто жінки вчиняють ситуативні порушення режиму відбування покарання, які не є проявом антисуспільної настанови, а лише результат негативного впливу позбавлення волі. У таких випадках постає питання, чи охоплюється наявністю поодиноких порушень порядку відбування покарання засудженими жінками поняттям сумлінності в поведінці, і чи може жінка сподіватися на можливість дострокового звільнення, полегшення умов утримання під час перебування у місцях позбавлення волі? Закон не визначає ні якісних, ні кількісних показників сумлінного ставлення засудженої до праці, сумлінної поведінки. Уважається правильною позиція професора В. О. Меркулової стосовно того, що до засуджених жінок, які «сумлінно ставляться до праці», «сумлінно поведуться» можна відносити навіть тих, які протягом року мали два і більше стягнення за порушення вимог щодо організації праці, режиму відбування призначеного покарання, за умови, що це незначні правопорушення, які не визначені законом як злісні [6, с. 197].

Частина 3 ст. 101 КВК України визначає також категорію осіб, які є злісними порушниками режиму відбування

покарання, і які не можуть бути переведені до дільниці соціальної реабілітації, або ж навпаки позбавляються права там перебувати. Проте на відміну від попередньо зазначеного, чинним кримінально-виконавчим законодавством чітко надається визначення поняття злісного порушення встановленого порядку відбування покарання (ст. 133 КВК).

Тож тільки законодавче визначення якісних та кількісних характеристик усіх визначених у кримінальних, кримінально-виконавчих нормах понять (сумлінна поведінка, порушення встановленого порядку відбування покарання, злісне порушення встановленого порядку відбування покарання) надасть можливість чітко визначати в правозастосуванні ті юридичні наслідки, які пов'язані з певним ступенем виправлення. Вони мають відрізнятися не лише строком відбутого покарання, але й конкретними показниками життєдіяльності засудженої особи під час відбування позбавлення волі. Такий підхід має стимулювати сумлінну поведінку засудженої особи, оскільки з перших днів перебування в місцях позбавлення волі вона матиме взірць тої поведінки, яка є необхідною для кожного окремого випадку змін в умовах відбування позбавлення волі. Засуджений має для себе вирішити доцільність та можливість досягнення такої перспективи, яка за законами педагогіки має бути найближчою, середньою та далекою, проте реальною, як такою, що надає суттєве покращання правового стану особи, залежно від відбутого покарання та поведінки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Джужа О. М., Бодюл Є. М. Кримінально-виконавчий кодекс України в контексті європейської інтеграції. *Проблеми пенітенціарної теорії та практики: щорічний бюлетень*. 2005. № 10. С. 278–282.
2. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11.07.2003 № 1129-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1129-15#Text> (дата звернення: 09.10.2023)
3. Кримінально-виконавче право : навчальний посібник / В.А. Бадира, С.Ф. Денисов, Т.А. Денисова та ін. ; за ред. Т.А. Денисової. К.: Істина, 2008. 400 с.
4. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 06.10.2023)
5. Середницький В. М. Класифікація засуджених до позбавлення волі за ступенем виправлення. *Проблеми пенітенціарної теорії і практики: Щорічний бюлетень Київського інституту внутрішніх справ*. 2001. № 6. С. 204–208.
6. Меркулова В. О. Жінка як суб'єкт кримінальної відповідальності : монографія. Вид. 2-е. Одеса, НДРВВ ОЮІ НУВС, 2003. 281 с.